

"Scherpe critiek van Benelux-vakbonden op lange termijn-programma" in Het Parool
(27 april 1949)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. VAN NORDEN, W. ; Réd. Chef VAN HEUVEN GOEDHART, G.J. 27.04.1949, n° 1.318; 9. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Scherpe critiek van Benelux-vakbonden op lange termijn-programma", p. 3.

Copyright: (c) Het Parool

URL:

[http://www.cvce.eu/obj/"scherpe_critiek_van_benelux_vakbonden_op_lange_termijn_programma"_in_het_parool_27_april_1949-nl-92bcf421-2a47-422b-b7a6-87a71c4ae6a5.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 14/05/2013

Scherpe critiek van Benelux-vakbonden op lange-termijn-programma

„Liberaal, niet reëel , te optimistisch”

De moderne vakbonden van België, Luxemburg en Nederland hebben heden bij hun regeringen de gezamenlijke nota ingediend, waarvan wij gisteren reeds melding maakten, die scherpe critiek inhoudt op het Benelux-programma op lange termijn.

De vakbonden zelf zullen spoedig positieve richtlijnen opstellen voor een andere politiek dan genoemd programma bevat.

De nota noemt het Benelux-programma: „liberaal, niet realistisch, te optimistisch en te passief.”

De nota stelt, dat het Benelux-programma op lange termijn een bijdrage dient in te houden tot economische samenwerking als het plan-Marshall bedoelt, daartoe moet binnen Europa een evenwicht worden bereikt, wat slechts mogelijk is indien de landen radicale wijzigingen brengen in hun economische structuur. Deze doeleinden zijn niet binnen de nationale grenzen te bereiken: het gemeenschappelijk op te stellen herstelplan moet een synthese zijn van de nationale programma's.

Het zou dus alleen kunnen slagen indien de verschillende regeringen haar nationale programma's als contractuele verplichtingen beschouwen. Bij de uitvoering daarvan mag men niet volledig op het particuliere initiatief vertrouwen.

De inhoud van zodanige nationale programma's heeft grote betekenis voor de economische politiek. Het is, zegt de nota, niet goed, dat, zoals in de Benelux-landen gebeurde, de parlementen bij de voorbereiding worden uitgeschakeld.

De nota licht toe, waarom zij het Benelux-programma op lange termijn niet realistisch noemt.

Allereerst aan de structuurpolitiek. Deze heeft in het Benelux-programma een statisch karakter; men is van mening, dat de vooroorlogse economische structuur wel zal terugkeren. Het is helemaal niet zeker of Nederland zijn positie op de Duitse en Indonesische markten zal herwinnen. Het is niet reëel, te veronderstellen, dat de vooroorlogse handelsstromingen zich sullen handhaven.

Veel actievere overheidspolitiek op dit gebied is nodig. Een gefundeerde conjunctuurpolitiek is in het programma niet te vinden; men legt de nadruk op de overwegende rol van het particulier initiatief. Men heeft een groot vertrouwen in indirecte monetaire maatregelen, terwijl de economische theorie de beperktheid daarvan heeft aangetoond. In vele andere democratieën heeft de overheid de verantwoordelijkheid voor de handhaving van de werkgelegenheid op zich genomen.

Voorspellingen

De drie vakbonden aanvaarden ook niet de cijfers uit het programma; men acht deze te optimistisch. Een verhoging van de textielexport, zoals het lange termijn-programma stelt, van 20% is zeer onwaarschijnlijk als men rekening houdt met de veroudering in deze industrie en de industrialisatie juist in jonge landen.

Eveneens kan men geen verhoging van de arbeidsproductiviteit vóór 1953 van 20% verwachten, daar zelfs de V.S., met de grootste technische vooruitgang, nooit verder is gekomen dan 3% per jaar. Ook de aangegeven productieverhogingen zijn voorspellingen en geen taakstellingen.

De vakbonden achten de tendens van het programma liberaal. Blijkbaar is van de naoorlogse welvaart in België gebruik gemaakt om Nederland te bewegen zijn “austerity” politiek los te laten”, zegt de nota, die er verder op wijst, dat de Belgische welvaart niet te danken was aan de liberalistische politiek, maar aan bepaalde bijzondere omstandigheden. De huidige werkloosheid in België bewijst, dat die omstandigheden

aan het verdwijnen zijn.

Het programma ziet de overheidstaak zeer beperkt en wanneer men bovendien aan het particuliere initiatief de hoofdrol geeft, dient men daarvoor gunstige voorwaarden te scheppen: verhoging van dividenden en rentevoet, verlaging van belasting op winsten en hoge inkomens.

Men kan echter niet de arbeiders soberheid voorschrijven en de ondernemersinkomens verhogen; dat is voor de vakbeweging onaanvaardbaar.

Voorts is het de vraag of men zo zal komen tot uitbreiding en modernisering van de industrie, aangezien het programma beperking van het gebruik, gedwongen sparen en volledige controle op de investeringen verwerpt. Men is dus aangewezen op de Amerikaanse hulp, maar als deze ontbreekt worden de toekomstprojecten niet uitgevoerd.

De nota besluit met een ernstige waarschuwing tegen de in het Benelux-programma aangegeven politiek; men heeft er bezwaar tegen, dat het parlement en het bedrijfsleven bij de opstelling er van niet zijn gekend. De vakbonden vragen de drie regeringen een nieuw plan op te stellen, dat meer met de realiteit rekening houdt.